

קוֹנְטְרָס

שׁוֹמֵר הַבְּרִית

יְעוֹרֵר וַיַּחֲזִק אֶת כָּל אֱלוֹהֵי שְׁנֵפֵלוֹ בְּפֶחַ נְשָׁפָר, וּפְגָמוֹ
בְּבְרִיתָם, וַיִּגְלֶה לָהֶם עֲצוֹת וּדְרָכִים וּנְתִיבוֹת חֲדָשׁוֹת, אֵיךְ
לְצֵאת מֵהַרְגָלָם הָרַע וְהַמָּר, וַיּוֹרֶה לָהֶם תְּקוּנִים נוֹרָאִים
וּנְפִלְאִים לְתַקֵּן אֶת אֲשֶׁר קִלְקְלוּ וְשַׁחְתּוּ וּפְגָמוּ.

*

בְּנוֹי וּמִיֶּסֶד עַל-פִּי דְבָרֵי

רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹרֵחַ הַגְּנוּז וְהַצָּפוֹן
בוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוֹנֵנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ
רַבֵּי נַחֲמָן מְבַרְסֶלֶב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ.

וְעַל-פִּי דְבָרֵי תְּלַמִּידוֹ, מוֹרְנוּ

הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ, אֹרֵחַ נְפִלָא, אֲשֶׁר כָּל רַח לֹא אָנִים לִיָּה

רַבֵּי נֶתָן מְבַרְסֶלֶב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ,

וּמְשַׁלֵּב בְּפִסְוִקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, פְּתוּבִים, וּמֵאֲמָרֵי חֲכָמֵינוּ
הַקְּדוֹשִׁים מְגַמְרָא וּמְדַרְשִׁים וְזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ

הוֹבָא לְדָפוּס עַל-יַדֵּי

חֲסִידֵי בְּרֶסֶלֶב

עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹבֵב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר, אֲשֶׁר הִבְרִית נִקְרָאת
בְּלִשׁוֹן הַמְּקַבְּלִים יְסוּד, כִּי זֶה יְסוּד כָּל
הָאָדָם; אִם אָדָם פָּגוּם בְּבְרִית, כָּל כָּלוּ
פָּגוּם, וְאִם הוּא שׁוֹמֵר הִבְרִית, כָּל כָּלוּ הוּא
קָדוֹשׁ וְשִׁמּוּר, אֲשֶׁרֵי לוֹ!

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', סימן תשכ)

קוֹנְטֵרַס

שׁוֹמֵר הַבְּרִית

.א

אָחִי הַיְקָר! אִף שֶׁחָטָאתָ כְּכֹר עַד עַכְשָׁיו כָּל-
כֶּף בְּכָל מִינֵי עֲבֵרוֹת וַחֲטָאִים, וּבְפָרְטִיּוֹת שֶׁנִּשְׁקָעָתָּ
בְּטִמְאַת זֵהֶמֶת תְּאֹת נְאוּף, שֶׁשֶׁפְּכַת זֶרַע לְבִטְלָה,
וְהִסְתַּפְּלַת בְּכָל מִינֵי מְקוֹמוֹת מְזֻהָמִים וּמְטַנְּפִים,
וְעִשִׂיתָ דְּבָרִים מְגִנִּים וּמוֹזְרִים, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, אִף-
עַל-פִּי כֵן עָלִיד לְדַעַת, כִּי גַם מִמְקוֹמוֹת כְּאֵלוֹ
יְכוֹלִים לָשׁוּב אֵלָיו יִתְבַּרַךְ, וְהֶעֱקָר לֹא לְהִתְיַאֲשׁ
וְלֹא לִפְל בְּדַכְּאוֹן וּבְעֲצָבוֹן אֲשֶׁר הוֹרֵס אֶת הָאָדָם
לְגַמְרֵי, רַק רְאֵה לַעֲשׂוֹת מְרַגֵּעַ זֶה הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה,
וְתַחֲזֹר אֵלָיו יִתְבַּרַךְ, וְתִרְגֵּיל אֶת עֲצֻמְךָ לְדַבֵּר
עִמוֹ יִתְבַּרַךְ בְּתַמִּימוֹת וּבְפִשִׁיטוֹת גְּמוּרָה, כְּאֲשֶׁר
יְדַבֵּר אִישׁ עִם רֵעֵהוּ וְהִבֵּן אֶל אָבִיו, וְתִסְפֹּר
לְפָנָיו יִתְבַּרַךְ אֶת כָּל לְבָבְךָ וְכָל מַה שֶׁעָבַר וְעוֹבֵר

עליך, ואם תתמיד בדבר זה, אזי תזכה לצאת
 מהבוץ והלכלוך והזהמה הזו שנפלת ונלכדת בהם,
 ותזכה להפגס אל היכלו יתברך; עליך לזכור, כי
 אין עצה אחרת לאדם שנלכד בזהמת חטא תאות
 המשגל — שהוא נאוף, הן עם עצמו והן עם
 נשים וכו', כי אם על-ידי דבר זה — שיהיה
 רגיל לדבר הרבה עמו יתברך בלי שום חכמות-
 ואף שבתחילה יהיה כל הדבר הזה מוזר בעיניו,
 ויחשב מה הולך כאן?! עם מי אני מדבר?! מי
 שומע אותי?! אבל אם תהיה חזק ואמיץ בדבר
 זה, אז תראה נסים ונפלאות, איך שכל הירידות
 שלך יתהפכו לעליות גדולות, העקר חזק ואמץ.

ב.

צריך שתדע, אהובי, אחי היקר, שעקר בלבול
 דעתך ומחשבותיך, עד שפמעט שתשתגע, כל
 זה בא מרב עוונותיך בפגמי הברית, ובפרטיות
 אם נלכדת בחטא ועון של הוצאת זרע לבטלה,
 אז מחך מבהל ומבלבל מאוד מאד, ואינך יכול
 לתן עצה לנפשך, כי זרע האדם נמשך ממחו,
 ואם שופך את זה לבטלה, על-ידי-זה נחסר ממחו

ומדעתו, וממש משתגע לגמרי, רחמנא לצלן, וכן
 מי שנכנס בכל מיני נאוף, רחמנא לצלן, עד שהוא
 מתגעל בזהמה הזו, מכל זה הוא נעשה מבהל
 ומבלבל לגמרי לגמרי, ואין לו שום עצה איך
 לצאת מזה, כי אם שייחד לעצמו מקום מיוחד
 שאין שם בני-אדם, ויתחיל לדבר עמו יתברך
 בלשון שרגיל בה, (כל אחד בשפת האם שלו),
 ויספר לפניו יתברך את כל לבו, וכל מה שרק
 ארע עמו מיום קטנותו, וירבה בדבר זה מאד מאד,
 ואף שבתחילה ידמה כאלו מדבר אל הקיר, חס
 ושלום, וכאלו אין מי ששומע אותו וכו', כל זה
 בא מפאת בלבול וערבוב דעתו, שנתבלבל ונתערב
 מרב חטאים ועוונות ופשעים, עד שנחשף ממנו
 לגמרי אורו יתברך, אבל אם תהיה חזק ואמין
 בדבר זה מדי יום ביומו — ללכת אל מקום
 מיוחד, מקום פנוי, שאין שם בני-אדם, ויתדבר
 עמו יתברך, ותפרש את כל שיחתך אליו יתברך,
 סוף כל סוף לאט לאט יתחיל להזדכך ולהתברר
 ולהתנקות מחך ודעתך, ותזכה לחזר אל ישוב
 הדעת אמתי, עד שעל-ידי שקידה רבה בדבר זה,
 אתה יכול להפך את כל הירידות לעליות גדולות,
 ותזכה להיות תמיד דבוק בו יתברך.

ג.

עליך לדעת, כי עקר מרירותך ובלבולך באים רק מפאת סבת פגמי הברית שנלכדת בהם משנות קטנותך, אשר החטא המר הזה הורס את האדם לגמרי, עד שרוב רבם של אלו שנשתגעו, רחמנא לצלן, נמשך רק מהחטא המגנה הזה של פגם הברית, הוצאת זרע לבטלה, שנתגעל בזה האדם מאד מאד, ומרב הרגלו הרע כבר אי אפשר לו לצאת מזה, כי אם שיחזק את עצמו בכל מיני אפנים שבעולם לשוב אליו יתברך, ועקר התשובה היא כמו שאמר הנביא (הושע י"ד) "קחו עמכם דברים ושובו אל ה'", ואמרו חכמינו הקדושים על זה: איני מבקש ממכם — אלא דברים, דהינו שירגיל את עצמו לדבר עמו יתברך, ויתודה לפניו יתברך על כל מעשיו הרעים והמגנים, ויספר לפניו יתברך את כל לבו בפרטי פרטיות, ויארך בדברים אלו אליו יתברך, ואף שבתחילה ידמה בדעתו כמו שוטה שמדבר אל הקיר וכיו, כל זה בא מחסרון האמונה הקדושה שנמשך מפגם הדעת, פגם הברית, כי המאמין באמונה פשוטה, שאין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל

עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך, ואיך שהוא
 יתברך אתו, עמו ואצלו, אזי בודאי תמיד ידבר
 עמו יתברך, ומחמת שהוא חסר מכל זה, על-כן
 מתרשל מזה; ועל-כן עקר העצה למי שנפל ונלכד
 ככר בפח יקוש כזה של פגם הברית — שירגיל
 את עצמו לדבר הרבה עמו יתברך מדי יום ביומו,
 ואז אם יהיה עקשן גדול על דבר זה, סוף כל
 סוף יצא מהחשך הזה, ויתחיל להאיר לו בהארה
 נוראה ובזיו נפלא; אשרי לו!

ד.

עליך לדעת, שמי שכבר נלכד פעם אחת
 בחטא המגנה הזה של הוצאת זרע לבטלה, קשה
 וכבד לו לצאת מזה, ומכל שכן מי שרגיל בזהמה
 זו ימים ושנים, לו מרים ממנות החיים, ונופל בתוך
 דפאון ועצבון גדול, וקשה לו לצאת מזה, וכמעט
 שאי אפשר לצאת מזאת התאוה, רק אם יזכה לצית
 את רבנו ז"ל, וירגיל את עצמו לדבר הרבה עמו
 יתברך, ויספר לפניו את כל לבו, וכל מה שעובר
 עליו בפרטי פרטיות, כי הדבור אליו יתברך
 לאט לאט משבר ממנו את הרגלו הרע, ונפתחים לו

מחו ודעתו, וזוכה להמשיך על עצמו הארת זיו השכינה, ויוצאים ממנו העצבון והדכאון מפנימיות לבבו, ונתרחב לו; ועל-כן אם אתה יודע שכבר נשקעת בזהמא זו, וגם עכשו אתה שופך את זרעך על הארץ וכו', ראה להיות חזק בדבר זה — לדבר הרבה עמו יתברך ותספור לפניו יתברך את כל לבך וכל מה שעובר עליך, ואם תהיה עקשן גדול על דבר זה, אזי תזכה לצאת מהצרה המרה הזו שנלפדת בה, ותראה נפלאות, איך שכל הירידות תתהפכה אצלך לעליות גדולות עין לא ראתה וכו', ותזכה להבינו יתברך בלי שום לבושים וכו'.

ה.

עליך לדעת, כי אם נפלת כבר בפח יקוש בחטא המגנה של הוצאת זרע לבטלה, ואתה מתגעל מאד מאד בחטא הזה, עד שאי אפשר לך לצאת מזה, רק בכל פעם אתה נופל יותר ויותר בזו התאווה והחטא, עקר עצתך — שתראה לחזק אחרים, ולהשיב אחרים בתשובה, ותראה להכניס את מחך בחדושי תורה, כי התאווה והחטא המר

הִזָּה בָּא רַק עַל-יַדֵּי פָּגַם הַמַּחְשָׁבָה, שְׁמֵהֲרָהָר
 בְּהִרְהוּרִים רָעִים, וּמִדְּמָה וּמִתְאָר לְעֲצָמוֹ צוּרוֹת שֶׁל
 נָשִׁים וְכוּ', וּמִכְנִיס בְּדַעְתּוֹ וּבְמַחוֹ צוּרָה וְכוּ' וְזִהְמָה
 וּדְבָרִים מְכַעְרִים עַד מְאֹד וְכוּ', רַחֲמָנָא לְצַלָּן, כְּנֻגַד
 זֶה עָלֶיךָ לְהַכְנִיס אֶת מַחֲךָ רַק בַּתּוֹרָה, וּלְחַדֵּשׁ
 חֲדוּשֵׁי תּוֹרָה, וְאַפְלוֹ חֲדוּשׁ וְדַבּוּר אֶחָד גַּם-כֵּן טוֹב,
 כִּי בְּאִפְּן הִזָּה תַכְנִיס מַחֲךָ בְּקִדְשָׁה, וְתִהְיֶה רְגִיל
 לְאֵט לְאֵט לְחַדֵּשׁ עוֹד חֲדוּשׁ וְעוֹד חֲדוּשׁ, אֲשֶׁר
 כָּל דְּבַר קָטָן שְׁמֵהֲרָהָרִים וְחוֹשְׁבִים בַּתּוֹרָה, מְטַהֵר
 אֶת נִשְׁמַת הָאָדָם; וְעַל-כֵּן, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיִּקָּר, אַף
 שְׁכָבֵר נִפְלֵת וְנִשְׁלַכְתָּ בְּבוֹץ מְזֵהם כְּזֶה שֶׁל הִרְהוּרִים
 מְגַנְגִים וּמַחְשָׁבוֹת שֶׁל נְאוּף, וְאַתָּה נִכְנָסֶת בְּרַעֲיוֹנוֹת
 רָעִים, וּמִדְּמָה כָּל רַע, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, עָלֶיךָ לְהִרְגִיל
 אֶת עֲצָמְךָ לְחַשֵּׁב בַּתּוֹרָה וּלְחַדֵּשׁ חֲדוּשֵׁי תּוֹרָה, וְכֵן
 לְהַחֲזִיר אֶת אַחֲרִים בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וּבְאִפְּן הִזָּה
 תִּזְכֶּה לְצֵאת מֵהַחֲטָא הַמְּגַנָּה הַזֶּה.

ו.

כָּל מִי שְׁכָבֵר נִפְל וְנִכְשֵׁל פְּעַם אַחַת בְּפָגַם
 הַבְּרִית, הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, כָּבֵר קִשָּׁה וְכָבֵד
 לוֹ לְצֵאת מְזֵה, כִּי הַחֲטָא הַמְּגַנָּה הִזָּה מְגַרָה אֶת יִצְרוֹ

הרע, ומרבה קלפות המכסות את אמתת מציאותו יתברך, ומכל שכן מי שכבר נכשל בשתי פעמים, ומכל שכן וכל שכן מי שכבר עבר ונכשל בזה מאות ואלפי פעמים וכו', כִּאֲשֶׁר מְצוּי דָּבָר זֶה מְאֹד בֵּין בְּנֵי הַנְּעוּרִים, רַחֲמָנָא לְצַלְן, וּבִפְרָטִיּוֹת בְּדוֹר הַזֶּה, שֶׁהוּא מְלֵא פְרִיצוֹת וְהַפְקָרוֹת וְכוּ', לוֹ כָּבֵד קִשָּׁה לְגַמְרֵי לְצֵאת מֵהַחֲטָא הַמְתַּעֵב הַזֶּה, כִּי כָּבֵד כָּל-כָּף נִלְכָּד בְּשַׁחֲתוֹת זִרְעוֹ לְבַטְלָהּ, עַד שֶׁאֵין בְּיָדוֹ לְהִתְגַּבֵּר עַל יִצְרוֹ הָרַע וְלְצֵאת מִזֶּה, לוֹיֵא יִזְכֶּה לְהִתְקַרֵּב אֶל רַבְּנוֹ הַקְּדוֹשׁ, שֶׁהוּא יָרֵד אֶל דוֹרוֹת אֵלּוּ, לְהַעֲלוֹת אֶת נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל מִזֶּהֱמַת תְּאֻמוֹת נְאוּף, פָּגַם הַבְּרִית, כִּי הִשְׁחִית כָּל בְּשָׂר דְרָכּוֹ, כִּי עָלְיוֹ נֶאֱמַר (בְּרֵאשִׁית ה'): "כִּי זֶה יִנְחַ'מ'נִי מִמַּעֲשֵׂינִי וּמִעֲצָבוֹן יְדִנִי" וְגו'; וְהוּא מְכַבֵּס וּמְנַקֵּה אֶת נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל הַמְקַרְבִּים אֶת עֲצָמָם אֵלָיו, וּמְקַשְׂטִים בְּכָל מִינֵי קְשׁוּטִים נְאִים וִיקָרִים, וְנִתְּהַפְּכוֹת הִירִידוֹת לְעֲלִיּוֹת גְּדוּלוֹת; אֲשֶׁרֵי הַזִּזְכָּה לְהִתְקַרֵּב אֶל הַצַּדִּיק הָאֵמֶת, שֶׁאֵמַר: "אֲנִי הִנְהָר הַמְטָהָר מִכָּל הַכֶּתֶמִים".

.ז

כָּל מִי שֶׁיִּדְעַ בְּנַפְשׁוֹ שֶׁחָטָא בְּחָטָא הַחֲמוּר

פגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, ראוי לו לברח
מכל מיני מחלוקת וסכסוכים ופגמים, כי מאד מאד
מזיק לנפשו, רוחו ונשמתו, והוא צריך להזהר
בזה מאד מאד, כי בדרך כלל דיקא אלו שפגמו
הרבה בברית, ובפרטיות בחטא המגנה הזה של
הוצאת זרע לבטלה, הם תמיד מערבים במחלוקת
ובמריבות, קנאה ושאנה, ועל-כן כשאתה רואה
בעל מחלוקת, שהוא עושה תמיד מריבות, ומדבר
על צדיקים ויראים וכשרים אמתיים, תדע שהאדם
הזה פגם מאד מאד בזהמת גאון, הוצאת זרע
לבטלה, וכמו שאמר דוד המלך, עליו השלום:
"שלח ידו בשלומיו חלל בריתו", כי זהו סימן
שחלל בריתו — כששולח יד בשלומיו, שהם
הצדיקים האמתיים העוסקים לקרב בני-אדם אל
השם יתברך, ולעשות שלום בין ישראל לאביהם
שבשמים; ועל-כן צריכים לברח מבעלי מחלוקת
כמו שבורחים מאש ובעלי ראתן (חלי המדבק,
רחמנא לצלן), ומכל שכן מי שיודע בעצמו
נגעי לבבו ומכאוביו, הוא צריך ביותר להזהר
בזה — לבל יאמר שום דעות על יראים, רק
יעשה עצמו כעפר הנדרס תחת כפות רגלי בני-
אדם, ויברח רק אליו יתברך, ודיקא על-ידי-זה יזכה

לחקן פגמיו — כשלא יהיה מערב בשום מחלקת
וסכסוכים עם שום ברִיה שבְעוֹלָם; אֲשֶׁרֵי לוֹ!

ח.

כָּל אֱלוֹ שֶׁנִּלְכְּדוּ כְּכַר בַּחֲטָא הַמְּגַנֵּה שֶׁל הוֹצֵאת
זֶרַע לְבִטְלָה, רַחֲמָנָא לְצִלָּן, נַחֲשָׁף לָהֶם אור הַיּוֹם,
וְהֵם שְׁבוּרִים בְּעֵצָמָם כְּחָרֶס הַנִּשְׁפָּר, וְנִפְלוּ אֶל
תוֹף עֲצָבוֹן וְדַכְאוֹן עֲמֵק אֲשֶׁר קָשָׁה לָהֶם לְצֵאת
מִזֶּה, וּמְכַל שֶׁכֵּן שְׁעַל-יַדֵי רַבּוּי הַחֲטָאִים נַעֲשׂוּ
חוֹלִים בְּעֵצָבֵיהֶם (נְעַרְוֹן), וְהֵם תָּמִיד עֲצָבָנָיִים
עַד שְׁרוּעֵדִים לָהֶם הָאִיבָרִים וְכוּ', וְעַקֵּר עֲצָתָם
— לְשַׁכַּח אֶת הָעֶבֶר לְגַמְרֵי, וְלַעֲשׂוֹת הַתְּחִלָּה
חֲדָשָׁה, וְשִׁסְתַּפְּלוּ תָּמִיד עַל גְּדֹל הַחֲסָדִים שֶׁעָשָׂה
עִמָּהֶם הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וַיַּחֲפֹשׂוּ בְּעֵצָמָם כָּל
מִינֵי נִקְדוֹת טוֹבוֹת, וַיְדוּנוּ אֶת עֲצָמָם תָּמִיד רַק
לְכַף זְכוּת, וַיִּשְׁתַּדְּלוּ לְשַׁמַּח אֶת עֲצָמָם בְּכָל מִינֵי
אֲפָנִים, וַיֹּאכְלוּ מֵאֲכָלִים קְלִים, כִּדֵי לְחַזֵּק אֶת
הָעֲצָבִים שֶׁלָּהֶם, וְהָעוֹלָה עַל הַכֹּל — שִׁידְבְּרוּ עִמּוֹ
יַתְבָּרַךְ, וַיִּבְטְחוּ עַל גְּדֹל רַחֲמָיו וְחֲסָדָיו הַמְּרַבִּים,
אֲשֶׁר מְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיָּה שְׁבָעוֹלָם, וּמְכַל שֶׁכֵּן
עַל אֱלוֹ הַנִּשְׁמוֹת שֶׁנִּפְלוּ בְּטִיקְלָא, וְנִכְשְׁלוּ כְּכַר בַּמָּה

שְׁנַכְשְׁלוּ, רַחֲמֵי יִתְבַרֵךְ מְרַבִּים עַד אֵין סוּף, כְּפִי
 שְׁמַגְלָה לָנוּ רַבְנוּ ז"ל בְּסִפְרֵי הַקְדוּשִׁים; אֲשֶׁרִי
 הַזֹּכָה לְהִתְקַרֵב אֶל רַבְנוּ ז"ל, וְאֵז בְּיַדֵּי יִזְכָּה
 לְתַקֵּן הַכֹּל.

ט.

אֵין לָךְ עוֹד תְּקוּן גָּדוֹל וְנִפְלֵא לְפָנֵם הַבְּרִית
 כְּמוֹ הַשְּׂמִחָה וְהַחֲדוּהָ בּוֹ יִתְבַרֵךְ, כִּי דָבָר זֶה
 מְעוֹר עֵינֵי הַסֵּטְרָא אַחְרָא וְהַקְּלִפּוֹת שְׂפָרָא עַל-יַדֵּי
 עוֹנוֹתָיו הַמְרַבִּים, כִּי הַחֲטָא הַזֶּה גוֹרֵם לְהִסְתִּיר
 וּלְכַבּוֹת אוֹרוֹ יִתְבַרֵךְ, וּמִשְׁבַּר אֶת הָאָדָם לְגַמְרֵי,
 וּמְכַנִּים בּוֹ סִפְקוֹת רַבּוֹת בְּאֶמוּנָה הַקְּדוּשָׁה וּמְמַרֵר
 אֶת חַיָּו וְכוּ', מַה שְּׂאִין בֵּן — מִי שְׂמַרְגִּיל
 אֶת עַצְמוֹ לְהִיּוֹת רַק בְּשְׂמִחָה עֲצוּמָה, וְעוֹשֶׂה כָּל
 מִינֵי פְעֻלוֹת שְׂבַעוּלָם לְהִיּוֹת רַק בְּשְׂמִחָה, וְאֶף
 שְׂקֻשָׁה וְכַבֵּד לוֹ, כִּי הַחֲטָא הַזֶּה מְכַנִּים בְּאָדָם
 דִּכְאוּן וְעֲצָבוֹן עֲמֵק, רַחֲמָנָא לְצִלָּן, וְהוּא מְהַפֵּךְ
 הַכֹּל אֶל תְּקִיף הַשְּׂמִחָה, כִּי בְּחִסְדּוֹ יִתְבַרֵךְ עַדִּין
 אֲנִי יְהוּדִי, וּמְחִיָּה אֶת עַצְמוֹ עִם "שְׁלֵא עֲשֵׂנִי גוִי",
 שְׂמִחָה זֹו עוֹלָה עַד אֵין סוּף, כִּי נוֹגֵעַ בְּנִקְדַּת
 יְהוּדוּתוֹ שֶׁהוּא עֲצָם נִשְׁמָתוֹ, עֲצָם הָאֲצִילוּת, וּמִשָּׁם

נמשך עליו אור גדול ונורא עד מאד, ומעור עיני כל הקלפות שפרא בעוונותיו המרבים; ועל-כן מי שידע שפגם בפגם הברית, אפלו במחשבה, מכל שכן במעשה, רחמנא לצלן, עקר תקונו - לומר העשרה מיני נגינה, שהם "תקון הכללי" - העשרה מזמורי תהלים שגלה רבנו ז"ל בשביל תקון הברית, וישמח את עצמו בכל מיני אפנים שבעולם, כי רק זה עקר התקון - להיות שמח בנקדת יהדותו, ולשמע כלי זמר, כי השמחה והנגינה יוציאו אותו מהבוץ והשאול שנפל לשם.

י.

צריך שתדע, אהובי, אחי היקר, כי הנסיון הגדול ביותר שמנסים את האדם בעולם הזה הוא בתאוה זו, הינו - תאות נאוף, אשר עקר היצר הרע הוא רק בתאות נאוף, ורק יחידים בודדים זוכים להנצל מתאוה זו, והרב נלכדים בה, הן מצד הפריצות והשקוץ והתעוב שמסתובבים ברחובות ובחוצות, והן מצד תבוערת הדמים שבווערת בו, אשר יש בני-אדם שטבעם חם מאד, והרב נלכדים משניהם - הינו יען שטבע דמם הוא חם מאד,

ומצד הבחירה והנפיון נתנו כחות להסטרא אחרא
 והפריצות והשקוץ מסתובב ברחובות, ועל-כן
 נתחמם דמם עוד יותר, ועל-ידי-זה נכשלים בפגם
 הברית, הוצאת זרע לבטלה, וכן בזנות עם נשים,
 רחמנא לצלן, אשר היא עברה חמורה עד מאד
 ומקלקלת את הדעת, ועוקרת את האמונה מן
 האדם לגמרי; על-כן מי שיודע בנפשו שקלקל
 בבריתו, הן עם עצמו — שהוציא זרעו לבטלה,
 והן עם נשים בזנות, יחוס על נפשו האמללה,
 ויזדרז לשוב בתשובה אמיתית אליו יתברך, והוא
 יתברך מרב רחמנותו יקבל אותך אם תעשה
 תשובה אמיתית, ועקר התשובה, שינסו אותך עוד
 פעם שיהיה ההכרח לך לעבר באותם המקומות
 שהיית שם עד עכשיו, ואם תזכה לעצר עצמך
 ולא תעשה עוד מה שעשית, זהו עקר התשובה,
 ועליך לידע מה שאמרו חכמינו הקדושים (ברכות
 ל"ד): במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים
 גמורים עומדים; כי הם לא ירדו בירידה ונפילה
 כמוך, ואין להם אותו הנפיון לעבר דרך השביל
 הרע הזה שנלכדת בו - זנות והוצאת זרע לבטלה,
 ועל-כן אם תוכל לעצר עצמך ולא תעשה עוד
 מה שעשית, הרי זהו עקר התשובה,

ותזכה לחזור אליו יתברך באמת, והוא יקבל אותך.

יא.

צריך שתדע, אחי היקר, אף שכבר נכשלת
 במה שנכשלת — בזנות עם נשים והוצאת זרעך
 לבטלה, עדין אתה יכול לשוב בתשובה, ועדין
 רחמנותו יתברך גם עליך, ואם תשוב אליו יתברך,
 יקבל אותך, ובפרטיות אחר שזכינו בדור הזה,
 שהוריד לנו הקדוש-ברוך-הוא את נשמת רבנו
 נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו, אשר יש אצלו
 למודים נוראים ונפלאים כאלו, שאפלו הכי גרוע
 והכי פושע יכול לצאת מגריעות מעשיו, ולשוב
 בתשובה שלמה על-ידי עצותיו ולמודיו ודרךיו
 הקדושות; אשרי מי שיאחז בהם ויקימם באמת
 ובתמים, אז יזכה לצאת מהחשך שנפל לשם, ויאיר
 עליו אורו יתברך בגלוי נורא ונפלא עד מאד.

יב.

צריך שתדע, שעל הכל הקדוש-ברוך-הוא
 מאריך אף, אבל לא על הזנות, ועל-כן אם לא

תשוב בתשובה, מרה תהיה לך באחרונה, וכן אמרו חכמינו הקדושים: אמר הקדוש-ברוך-הוא: על הכל אני כובש, ועל הזמה אני כועס (מדרש רבה, פרשת נשא), וכן אמרו: הכל הקדוש-ברוך-הוא מותר חוץ מן הזמה (מדרש תנחומא פרשת בראשית); ועל-כן, אהובי, אחי היקר! מה לך לחכות עד שיעברו עליך ענשים קשים ומרים, ותהיה נעשה חולה, או יארע לך איזה אסון במשפחתך, חס ושלום, יותר טוב שתשוב תכף-ומיד אליו יתברך, ותתודה לפניו על מה שעשית, ותקבל על עצמך לא לשוב אל הזנות והלכלוך שעשית עד עכשו, והקדוש-ברוך-הוא יקבל אותך, כי אין מכה בעולם שאין לה רפואה, רפואתו של היצר הרע — תשובה (מדרש תנחומא, פרשת נח), וגדולה תשובה שמגיעת עד כסא הכבוד (יומא פ"ו), והקדוש-ברוך-הוא אב הרחמן, ומחכה ומקנה עד שישוב אליו האדם, וכיון ששב אליו, מיד מקבלו ומוחל לו, ועל-כן ראה לשוב בתשובה אמיתית, והרגל עצמך לדבר עמו יתברך בלשון שאפה רגיל בה, ותתחיל לקיים את כל המצוות, ותלמד את התורה הקדושה, ותזכה להכנס אל תוך הקדושה.

יג.

אחי היקר! עליך לדעת, אשר עקר התגברות
 תאות נאוף על האדם הוא רק מחמת עצבות ומרה
 שחורה ודכאון, ועל-כן אם אתה רוצה לצאת
 מהבוץ שנלפדת בו, ראה לשמח את עצמך בכל
 מיני אפנים שבעולם, ותרגיל עצמך לשמע כלי
 זמר, ותהיה תמיד במצב רוח טוב, כי החטא המר
 של זנות ושל הוצאת זרעו לבטלה, מטמטם את
 דעת האדם לגמרי, עד שנשתגע לגמרי, כי אין
 אדם עובר עברה, אלא אם כן נכנס בו רוח שטות
 (סוטה ג'), וכפי העוונות שלו, כמו-כן נכנס בו רוח
 שטות, ועקר השטות — שהאדם נופל לדכאון
 פנימי ונעשה עצוב, שהיא מחלת העצבים, רחמנא
 לצלן, אשר ביותר בא ונכנס באלו שפגמו בבריתם,
 ונכשלו בזנות ובהוצאת זרעם לבטלה, ועל-כן אם
 אתה יודע שכבר נכשלת בחטא המר הזה, ראה
 להחיות את עצמך בכל מיני אפנים, ותחזר אליו
 יתברך, ותקיים את מצוותיו הקדושות, אשר כל
 מצוה ומצוה היא הצלחה נצחית לאדם בעולם
 הזה ובעולם הבא, ובקיום המצוות תזכה להמשיך
 על עצמך אורות עליונים, ותזכה להיות דבוק בו

יתברך תמיד.

יד.

אחי היקר! צריך שתדע, כי כל הצרות והיסורים והמרירות שאתה סובל, הם רק בשביל פגמי הברית שלך, שנכשלת — או בזנות, או בהוצאת זרע לבטלה, או בשניהם, אשר על ידם אתה סובל כל-כך, ויש לך עניות וקטנות וחלישות הדעת, צרות ומכאובים, ונסתרים ממך האורות וחשך בעדך, ואינך מרגיש שום טעם בחייה, ואתה מיאש כל-כך, עד אשר עולה לך תמיד בדעתך מחשבות של לאבד עצמך לדעת, חס ושלום, מרב מרירות ועקממיות שבלבך, ועל-כן צריך שתדע, שעקר תקונך הוא רק על-ידי התקרבות אל הצדיקים האמתיים שבדור הזה, כי צדיק נקרא רק מי ששומר את בריתו, ועקר קדשת הצדיקים הוא רק על-ידי שמירת הברית; ועל-כן בזה שתזכה להתקרב אל הצדיקים, הם יכניסו בך תקנה טובה, ויאירו את עיניך איך לשוב אליו יתברך; ולכן אתה צריך לעשות כל מיני פעולות שבעולם לחפש אחר הצדיקים והחכמים האמתיים

שְׂבִדּוֹר הַזֶּה, וְתִשְׁתַּדֵּל לְהִתְקַרֵּב אֲלֵיהֶם, וְהֵם יִחְזְקוּ וַיֵּאֱמָצוּ אוֹתְךָ, אֵיךְ לָשׁוּב אֵלָיו יִתְבַּרְךָ, וַיִּלְמְדוּ אוֹתְךָ עֲצוֹת וּדְרָכִים וּנְתִיבוֹת חֲדָשׁוֹת, אֵיךְ לְתַקֵּן אֶת כָּל אֲשֶׁר שָׁחַת, וְהֵם יִשְׁמְחוּ אוֹתְךָ בְּשִׂמְחָה אֲמֵתִית, שִׂמְחַת הַדְּבָקוֹת הַבוֹרָא יִתְבַּרְךָ; אֲשֶׁרִי מִי שִׁמְתִּיקָרֵב אֲלֵיהֶם, וְאִינוּ מְטַעֵה אֶת עַצְמוֹ כָּלֵל.

טו.

אָחִי הַיִּקְרָ! רְאֵה לְחִזֵּק אֶת עַצְמְךָ לְהִמְשִׁיךְ עָלֶיךָ אוֹר הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, אֲשֶׁר זֶהוּ עֵקֶר תְּקוּן הַבְּרִית, כִּי הַפְּשַׁע שֶׁל אָדָם מִכְּנִיס כְּפִירָה בְּאָדָם (סֵפֶר הַמִּדּוֹת, אוֹת אֱמוּנָה, סִימָן כ"ב), וּבִזְזָה שְׂאֵדָם חוּטָא, וּבִפְרֻטִּיּוֹת בְּזוּנוֹת וּבַהוֹצָאת זִרְעוֹ לְבִטְלָה, נִחַשְׁכֶת וְנִתְקַרְרֶת מִמֶּנּוּ הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה בּוֹ יִתְבַּרְךָ, וְעַל-כֵּן עֵקֶר תְּקוּן הַבְּרִית הוּא דִּיקָא עַל-יַדֵּי הָאֶרֶת הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה — שֶׁתְּמִיד תִּכְנִיס בְּדַעְתְּךָ אֲמֵתֶת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרְךָ, וְתִדַּע שֶׁהוּא מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, וְהַכֵּל לְכֹל אֱלֻקוֹת גְּמוּר הוּא, וְאִין דְּבַר קָטָן אוֹ דְּבַר גְּדוֹל, שֶׁלֹּא יִהְיֶה מְשַׁגָּח בְּהַשְׁגָּחַתוֹ הַפְּרֻטִּי פְרֻטִּית, וּבִידְעוֹת אֵלּוֹ דִּיקָא תִּזְכָּה לְתַקֵּן אֶת כָּל מָה שֶׁקִּלְקַלְתָּ; וְלִזְכוּת לְהַגִּיעַ לְאֱמוּנָה

הקדושה, הוא על-ידי אמירת תהלים ושיחה בינו לבין קונו, שפותחת את כל השערים הסגורים ממנו, ומכניסה בו התעוררות לתשובה, ומדבקת אותו אל האות והשער השף לו (עין לקויטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן ע"ג); על-כן ראה להיות רגיל הרבה באמירת תהלים, כי תהלים מסגל לתשובה, ועל-ידי אמירת תהלים תזכה לאמונה, ועל-ידי אמונה יכפר לך הקדוש-ברוך-הוא על עוונותיך שחטאת בפגמי הברית — בזנות ובהוצאת זרע לבטלה.

טז.

אחי, אחי! ראה איך שעוברים עליך הימים והלילות, בפה אתה מבלה אותם — בהוצאת זרע לבטלה או בזנות, ועל-ידי זה אתה מחליש את כחך, כמו שאמרו חכמינו הקדושים (שבת קנ"ב:): כל השטוף בזמה זקנה קופצת עליו, ומוכא בשלחן ערוך (ארח חיים, סימן ר"מ): שעל-ידי הוצאת זרע לבטלה מקלקל את חייו, ומחליש את כחותיו, ונחשף מאור עיניו, והרבה מכאובים מסוככים אותו, ועל-כן ראה להתישב בדבר זה — האם כדאי לך לבלות כף את הימים והלילות, בשטות

סרויחה כזו?! הלא מי שיש לו רק מעט דעת יודע, שכל תאות נאוף — לרוץ אחר הנשים, היא שטות גדולה, ומעשה בהמה ממש; ועל-כן ראה, אהובי, אחי, לשוב עכשו אליו יתברך, ותתחרט על מעשיך הרעים, ותקבל על עצמך לא לשוב עוד למעשיך הרעים, ותברח לך מהחברים הרעים שקלקלת עמם, ותתחיל ללמד התורה הקדושה, כי כל הנותן דברי תורה על לבו, מבטלין ממנו הרהורי זנות (אבות דרבי נתן), והתורה מטרת את האדם מן העברות שיש בידו ומקרבתו אליו יתברך, ומאירה עליו אורו יתברך, ומעשרת אותו בעשירות גשמית ורוחנית גם יחד, על-כן כלך כבר מהרגליך הרעים, וברח לך אל מקום תורה, ותראה ללמד תורה, ואז אפלו שעדין עובר עליך מה שעובר בנאוף, ובושרת בך תאוה זו, אבל על-ידי רבוי שקידה בתורה, תזכה סוף כל סוף לבטל ממך את כל הרע שנכנס ונדבק בך, כי מעלת למוד התורה הקדושה עולה על הכל.

יז.

אחי, אחי! עליך לדעת כי כל הבזיונות,

חלישות הידעת, הצער ועגמת הנפש שיש לך, הכל נמשך לך רק מפגמי הברית שלך, שחטאת בהוצאת זרע לבטלה ובזנות ובהרהורים רעים, ובכל מיני נאוף, רחמנא לצלן, כי אין הבושות והבזיונות באים לאדם, אלא בשביל חטא עריות, ועקר התקון הוא על-ידי תשובה — לשוב אליו יתברך, ולבוא לפניו ולהרגיל את עצמו לדבר עמו יתברך בלשון שמדברים בה, ולספר לפניו יתברך את כל מה שעשה בפרטי פרטיות כאשר ידבר איש עם רעהו, מה אמר לך? אין עוד תשובה יותר גדולה מזו כמו דבר זה, הינו שהאדם בא ומתודה לפניו יתברך, ומספר את כל לבו וכל מעשיו לפניו, עד שאמרו בזהר הקדוש: כל מי שמודה על חטאיו ומתודה עליהם, הקדוש-ברוך-הוא עוזר לו, ומוחל על כל עוונותיו, ומי שמתודה חטאיו אליו יתברך, אין עליו שום דינין ושום בריה לא יכולה להרע לו, כי הוא נמסר רק בידו יתברך; על-כן ראה לחזר אליו יתברך, ותספר לפניו יתברך את כל לבך, ותשתק ותדם לכל המחרפים והמבזים אותך, ותקבל הכל באהבה למען יכפרו עוונותיך, כי בשעה שעוברות על האדם בושות וחרפות, בזיונות ושפיכות דמים,

וְהוּא שׁוֹתֵק וְדוֹמֵם, וְאֵינוֹ עוֹנֶה לְמַחְרָפוֹ וְלִמְבֹזוֹ
 שׁוֹם דְּבַר, רַק בָּא בְּלֵב נִשְׁבֵּר וְנִדְּכָה אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ
 וּמִתְנַדֶּה עַל עֲוֹנוֹתָיו, וְאוֹמֵר: "צַדִּיק הוּא ה'", כִּי
 פִּיהוּ מְרִיתִי, צַדִּיק ה' בְּכָל דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל
 מַעֲשָׂיו, צַדִּיק אַתָּה ה' וַיֵּשֶׁר מִשְׁפָּטֶיךָ", אֵין לְשַׁעַר
 וְאֵין לְסִפָּר מַה שֶּׁנַּעֲשָׂה אֲזַ בְּרַגַּע הַהוּא בְּכָל
 הָעוֹלָמוֹת, כִּי יוֹצְאִים כְּרוּזִין לְמַעְלָה: "אֲשֶׁרִי הָאִישׁ
 הַחֹזֵר בְּתִשׁוּבָה אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ, אֲשֶׁרִי הָאִישׁ הַמְּקַבֵּל
 עַל עֲצָמוֹ עַל מַלְכוּתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, אֲשֶׁרִי הָאִישׁ הַמְּמַשִּׁיךְ
 וּמְשַׁרְהָ אֶת הַשְּׂכִינָה בְּעוֹלָם, אֲשֶׁרִי לוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה
 וְאֲשֶׁרִי לוֹ בְּעוֹלָם הַבָּא, אֲשֶׁרִי חֶלְקוֹ, חֶלְקוֹ הוּא
 בְּחֶלֶק הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא"; יְהִי כְבוֹד ה' לְעוֹלָם,
 אָמֵן וְאָמֵן!

תָּם וְנִשְׁלָם, שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!

